

Neejni vůbec holka líná! Byste teda čubrněli, co my dva spolem dokážeme. Pánčička je mocinky moc nejhodnější a páč se stará o mé tělesné a duševní zdravíčko, tak mi zasejc domluvila randevů s Ajdulínou. Pánik s Tupoflekama jeli znova chaloupničit a my si s pánčičkou pěkně pospali. Řeknul bych že až moc na můj fkus, ale vona večír před tím upadla do bezvědomí a setrvala v něm až do pozdních dopoledních hodin. By se na ni mohli chodit klidně dívat, jako v tom starým filmu Na samotě u lesa ☐ ☐ .

Pak s sebou ale švihla, vylítli jsme ven a chvíli si courali s Dášenkama . A našli jsme si tenisáka! Ten se dycky hodí. Já sem ho sebral a dal ho přímo do pytlíčku, kterej držela pánčička nastavenej. A Dášenkata panička byla u vytržení, jakej sem já žižkovník veliký. Doprovodili jsme Dášenky domů a pak šli taky dom. Stejně jako minule jsme rychle ukuchtili kýbl poblifky zimní, ať má pánik hned po příjezdu něco teplýho do pupku. Tentokrát jsme vyrobili fazolovou. Pánčička nám ukradla kus kůže od šunky a tak prej to má výýbornou chuť. Já nevim, mně se tady nic nedá vychutnat!!!! ☐ Dostal sem enem pár kouskůch tý kůže vod šunky. To je vám ale teda delikateska, to zasejc jo.

A pak najednou prej "Hošíčku honem, honem, musíme běžet, holky už sou na cestě!" "Jaký holky???? " kroutil sem hlavičkou. " No Ajda! Ajdulína tam bude!!" JOOOOO !!!! Hópnul sem ke stropu a už sem vartoval u dveří. Vypálili jsme z domu a já v domnění, že Ajdulína uuuuž je tu někde, sem utikal k prvnímu koho sem viděl. Byl to pán nějakej. A měl maso. Tak sem ho radostně pozdravil, i když teda nebyl ta Ajdulína, ale zasejc měl to maso. Slušně sem se chtěl zeptat, ešivá by se nepodělil, ale bylo mi pánčičkou velmi rázně naznačeno, že mám smažit dopředu. Nepřející, je nepřející prostě. Pán se smál a klidně by se bejval myslim i podělil. Byl sem líbezniv totiž. Nu co, když ten pán nebyl Ajda, mohla by bejt Ajdulínou támdleta pani! A uuutikal sem za ní. Zas mi bylo spíláno, že nemám otravovat kolemjdoucí - jááákoby to někomu z nich vadilo, ale!! dyk se dycky fšící usmívaj! - a mám prej mazat.

Nadělá taky, pánčička. Dyk mi stejně nestačí a já na ni musim furt čekat. Mašírovali jsme honem honem na Filajku. Nikde nikdo, jen nějakej cvičící člověk na trávě. Tooo už by mohla bejt Ajdulína. Nebyla, ale zase byly blbý řeči od pánčičky. A prej mám utikat támdle k těm schodům a po nich dolů, tam že bude čekat. Vystřelil sem a letěl jako šíííííp. Byla táááám , bylááááááááá. Vlítli jsme zas do sebe, jak rozjetý lokomotivy a spustili jsme hnedle boj a honičku. Pánčička, která akurát dorazila na kraj schodůch si nás zavolala nahoru, poslala dolů, zavolala nahoru a my lítali jak ten šůůs. Sice neví nikdo, kdo to je, ale určitě sme tak

lítali.

Bylo takový šedivý počasí, a tak nikde nikdo vůbec nebyl. Došli jsme si nahoru na louku a tam sem si myslel, že pánčička vytasí balonek, jako jindy. Ale prej nic, běž si běhat s Ajdou. Tak sem šel. Páč s ní se fakt dobře lítá. To máme dycky voba voči úplně vyšpulený úsilím prchnout a nebo naopak toho druhýho chytit. Střídáme se pravidelně, aby žádněj z nás nedošel újmy nějaký. Občas sme událi přestávk a šli si vysomrovat od pánčičky piškůta nebo jinou dobrůtku. Parádička, pohodička. Občas někdo z nás popadnul klacek, aby ta honička dostala jinej rozměr. Já jsem si pak popadnul větef a šel se válet na trávu po zádech. Kopal sem si větef nad hlavou a pánčička mě zlobila rukou na pupiku. Pak si dala honičku s Ajdúlínou. Rooozpumprdlikovala ji skorem jako já. Ajdúlína vyhrožovala a ukusovala jí ruce. Jenže, jako.... hahaha pánčička nevydrží to co já, takže sice holky chvíli lítaly, ale pak už funěla a šla mi radši zase zlobit rukou na pupku.

Pak pánčičky v dálce viděli nějakýho argentýnu prej a poněvadž obě vědí, že milej argentýna nejni úplně to vono a ešč byl navolno a daleko vod člověka, tak sme radši trochu kopli do vrtule a otočili to už domů. Stejně už bylo prej docela hodin a Ajdúlína musela domů, páč tam na ní čekal nějakej máááálinkatej páníček a bylo nutno se o něj náležitě postarat. Doprovodili jsme je k tramvaji, ještě jsme se tam trochek spolu poprali a my pak šli pěšmo dom. Po čtvrtý jsme dorazili, pánčička mi očistila špinavej pupek, záda od bahna z těch pranic, otřela mi tlapajzny a já upadnul na pelech. Byl sem kapek unaven. Ale divte se, vono lítat v honičkách přes tři hodiny, to dá trošílinek zabrat. Pánčička se pustila do úklidu a vaření a když se vrátili Tupofleky i s pánikem, bylo šécko fertig.

Tupofleky byly prej taky vynikající a velehodný. Nechaly se uhulákat od zajíce a neutikaly za srnkama. Pánčička se radovala, jako kdyby tam byla taky. Je to prej mooc důležitý tuhleto. No to má pravdu, páč už by bylo na čase, aby byly Tupofleky trochu normální péf. Jako já, to bychom si pak užívali!!! No, pro tendle moment sme si oba ale užívali hlavně pelíšku, neb nás to oba troošánek unavilo ten denní program.